

Mary Baloghová

Jedna noc lásky

Mary Baloghová
Jedna noc lásky

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: *Seducing an Angel*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dell Books, an imprint
of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York 2010,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English *SEDUCING AN ANGEL*.
First published in the United States by Delacorte Press, an imprint of The Random
House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York.

Copyright © 2009 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1819-7

„V PRVOM RADE SI NÁJDEM MUŽA,“ vyhlásila Cassandra Belmontová, ovdovená lady Pagetová. Stála pri okne v obývačke v dome, ktorý si prenajala na Portman Street v Londýne. Dom bol zariadený, ale nábytok vrátane kobercov a závesov pamätal lepšie časy. Možno zariadenie pamätalo lepšie časy už pred desiatimi rokmi. Pôsobilo veľmi ošarpane, čo zodpovedalo situácii lady Pagetovej.

„Chcete sa vydať?“ zvolala ohromene jej spoločníčka Alice Haytorová.

Cassandra sa opovržlivo uškrnula, upierala unavený pohľad na ženu, ktorá práve prechádzala po ulici, držiac za ruku chlapčeka, ktorý buď nechcel, aby ho držali za ruku, alebo nechcel, aby sa náhlili. Je to jeho matka? Opatrovateľka? Aj tak na tom nezáležalo. Vzдорujúci chlapec ani jeho duševné rozpoloženie ju teraz nezaujímali. Mala dosť vlastných starostí.

„To rozhodne nie,“ odpovedala na otázku spoločníčky. „Okrem toho by som si musela nájsť nejakého blázna.“

„Blázna?“

Cassandra sa usmiala, no nebol to šťastný úsmev, ani sa neobrátila k Alice. Žena s dieťaťom zmizli z dohľadu. Opačným smerom sa náhlil džentlmen a mračil sa na zem pod svojimi nohami. Zrejme meškal na nejaké stretnutie a jeho život bezpochyby závisel od toho, aby tam došiel načas. Možno mal pravdu. A možno sa mýlil.

„Iba blázon by sa so mnou oženil,“ vysvetlila. „Nie, roz-

hodne nehľadám muža na to, aby sa stal mojím manželom, Alice.“

„Ach, Cassie,“ ustarostene vzdychla jej spoločníčka, „iste nemáte na mysli...“ Nedokončila vetu a ani nebolo treba. Cassandra mohla mať na mysli iba jedno.

„Veru mám, Alice,“ Cassandra sa obrátila a pozrela na ňu pobaveným posmešným pohľadom. Alice zvierala opierky stoličky a predkláňala sa, akoby chcela vstať, no neurobila to. „Si zhrozená?“

„Keď sme sa rozhodli prísť do Londýna,“ poznamenala Alice, „chceli ste si hľadať zamestnanie. Obe sme ho chceli hľadať. Aj Mary.“

„Nebol to veľmi realistický plán, čo?“ Cassandra sa zasmiala, no neznelo to veľmi pobavene. „Nikto netúži prijať gazdinú a kuchárku, ktorá má malú dcéru, ale nikdy nebola vydatá. A keby som napísala odporúčací list, asi by som tým Mary veľmi nepomohla, však? Prepáč, Alice, no zrejme sa nenájde veľa ľudí, ktorí by túžili prijať za guvernanku štyridsaťročnú ženu, keď je naporúdzi dosť mladších. Mrzí ma, že som to vyslovila nahlas, ale mladosť je teraz prvoradá. Keď som bola malá, bola si mi skvelou guvernankou, a odkedy som dospela, bola si skvelou spoločníčkou a priateľkou, ale tvoj vek hrá proti tebe. Pokiaľ ide o mňa, ak nejako nezamaskujem svoju totožnosť, čo by mi veľmi nepomohlo, keby prišiel čas vyrukovať s odporúčaniami, na trhu práce aj na akomkoľvek inom trhu som odsúdená na neúspech. Predpokladám, že nikto nebude chcieť prijať do zamestnania vrahyňu, čo zabila manžela sekerou.“

„Cassie!“ zvolala jej bývalá guvernanka a ruka jej vyletela k ústam. „Tak o sebe nesmiete hovoriť. Ani len zo žartu.“

Cassandre sa nezdalo, že by žartovala. Ale napriek tomu sa zasmiala.

„Ľudia radi prehánajú, nemyslíš?“ nadhodila. „A pridávajú nové a nové klamstvá. Polovica sveta tomu verí, Alice – pretože je zábavné veriť takej absurdnosti. Ľudia budú pre-

do mnou utekať s krikom, len čo vyjdem na ulicu. Budem si musieť nájsť smelého chlapa.“

„Ach, Cassie,“ Alice sa zaliali oči slzami, „bola by som rada, keby ste ne...“

„Pokúsila som sa zarobiť majetok hazardnými hrami,“ pokračovala Cassandra a odratúvala na prstoch, akoby mali prísť ďalšie pokusy. „Keby som nemala trochu šťastia, bola by som od stola odišla ešte chudobnejšia, než som bola. A tak som zhrabla výhru a utekala. Pochopila som, že nemám nervy na to, aby sa zo mňa stala hazardná hráčka, a už vôbec nemám na to schopnosti. Okrem toho mi bolo pod tým vdovským závojom naozaj horúco a zopár ľudí sa otvorene pokúšalo odhaliť, kto som.“

Vystrčila druhý prst, ale nemala čo dodať. Nič iné neskúšala, lebo nijaká iná možnosť neexistovala. Okrem jednej.

„Ak nebudem môcť na budúci týždeň zaplatiť nájomné,“ vysvetľovala, „ocitneme sa na ulici, Alice, a to by bolo mrzuté.“

Opäť sa zasmiala.

„Možno by ste sa mali znova obrátiť na svojho brata, Cassie,“ navrhla Alice. „Určite bude...“

„Už som sa na Wesleyho obrátila,“ pripomenula jej Cassandra rázne. „Požiadala som ho o prístrešie, kým nájdem spôsob, ako žiť nezávisle. A vieš, čo mi odpovedal? Vraj ho to veľmi mrzí, rád by mi pomohol, ale odchádza na potulky po Škótsku so skupinou priateľov, a tí by boli sklamaní, keby na poslednú chvíľu odriekol účasť. Kam konkrétne do Škótska by som mala vyslať svoju žiadosť, Alice? A mala by som ho tentoraz prosiť poníženejšie? Prosiť nielen vo svojom mene, ale aj za teba, Mary a Belindu? Aha, áno, aj v tvojom mene, Roger. Myslel si, že som na teba zabudla?“

Veľký huňatý pes neurčitej rasy vstal z ležoviska pri kozube a dokrival k nej. Poškrabkala ho za jedným uchom – druhé mu chýbalo. Kríval, pretože mu od kolena chýbala jedna noha. Pozrel na ňu jedným zdravým okom a šťastne dychčal.

Vždy pôsobil neupravené, hoci srsť mal čistú a každý deň ho kefovali. Cassandra ho aj teraz postrapatila oboma rukami.

„A nešla by som za Wesleyom, ani keby bol v Londýne,“ vyhlásila, keď si pes ľahol k jej nohám a spokojne si položil hlavu medzi laby. Znova sa obrátila k oknu a klopkala prstami po podobločnici. „Nie, musím si nájsť chlapa. Bohatého chlapa. Veľmi bohatého. Aby nás vydržiaval. Nebude to nijaká charita, Alice. Bude to zamestnanie a ja mu za tie peniaze poskytnem veľkú hodnotu.“

V hlase jej znelo silné opovrhnutie, hoci nebolo jasné, či bolo určené tomu neznámemu džentlmenovi, ktorý sa stane jej ochrancom, alebo jej samej. Deväť rokov bola manželkou, ale nikdy nebola milenkou.

A teraz sa ňou stane.

„Ach,“ vzdychla Alice nešťastne, „skutočne sme dospeli tak ďaleko? To nedopustím. Musí existovať iné riešenie. Ja to naozaj nedopustím. Najmä ak jedným z dôvodov je to, že sa cítite povinná postarať sa o mňa.“

Cassandra sledovala pohľadom ošarpaný koč, ktorý sa trmácal popod jej okno – kočíš vyzeral rovnako starý ako koč.

„Takže ty to nedopustiš?“ spýtala sa. „Nemôžeš mi v tom zabrániť, Alice. Časy, keď som bola Cassandra a ty slečna Haytorová, dávno pominuli. Zostalo mi veľmi málo. Takmer nijaké peniaze, nijaká poveseť. Za múrmi tohto domu nemám priateľov ani priateľky, nijakých príbuzných, ktorí by sa mi náhlili pomôcť. Ale mám čosi, čo mi zabezpečí príjem a vráti nám do života pocit istoty. Som krásna. A príťažlivá.“

Za iných okolností by tá samochvála vyznela neodpustiteľne domýšľavo. Ale ona ju vyslovila skôr posmešne. Hoci to bola pravda, nemala právo byť namyslená. Svoju krásu mohla skôr preklínať. V osemnástich rokoch si ňou získala bohatého manžela. Počas deviatich rokov manželstva jej zaistila nespočetné množstvo obdivovateľov. Ale nakoniec jej priniesla väčšiu mizériu, než si vedela predstaviť. Najvyšší čas, aby krásu využila vo svoj prospech – aby získala pe-

niaze na nájomné, na jedlo a oblečenie, a ešte pár šesťákov navyše na horšie časy.

Nie pár šesťákov. Veľa šesťákov. Kdežeby horšie časy! Ona a jej priateľky budú žiť v prepychu. Bola si tým istá. Muž, ktorý zaplatí za jej služby, bude draho platiť – alebo sa bude dívať, ako mu ju preberie iný.

Nezáležalo na tom, že má dvadsaťosem rokov. Vyzerá lepšie než v osemnástich. Na správnych miestach pribrala a tvár, ktorú mala v osemnástich rokoch peknú, časom ešte väčšmi opeknela do klasickej krásy. Vlasý medenej farby jej za tie roky nestmavli ani nestratili lesk. A už nebola naivné mladé dievča. Teraz už vedela, čo poteší mužov. V tejto chvíli je v Londýne určite džentlmen, ktorý bude ochotný obetovať aj majetok, len aby ju dostal, a kúpi si exkluzívne právo na jej služby. V skutočnosti takých džentlmenov bolo iste viac, ale ona si vyberie iba jedného. A ten džentlmen teraz určite prahne po zmyselnej rozkoši z toho, že ju má, hoci to ani nevie.

Bude po nej túžiť viac, než v živote po niekom alebo niečom túžil.

Nenávidela mužov.

„Cassie,“ ozvala sa Alice – Cassandra obrátila hlavu a spýtať sa na ňu pozrela, „nemáme tu nijakých známych. Ako sa chcete zoznámiť s urodzeným mužom?“

Hovorila víťazoslávne, akoby chcela, aby tá úloha bola beznádejná – čo bezpochyby chcela.

„Ešte vždy som predsa lady Pagetová, nie?“ vyhlásila. „Vdova po barónovi! A ešte vždy mám fajnové šaty a doplnky, ktoré mi Nigel nakúpil, i keď možno už vyšli z módy. A je spoločenská sezóna, Alice. V meste sú všetci dôležití ľudia a každý deň sa konajú večierky, bály, soirée, pikniky či iné spoločenské podujatia. Nebude ťažké navštíviť aj tie najveľkolepejšie.“

„Bez pozvánky?“ Alice sa zamračila.

„Zabudla si,“ podotkla Cassandra, „ako všetky hostiteľ-

ky túžia, aby na ich večierku bolo čo najviac hostí? Nečakám, že ma pošlú preč odo dverí, do ktorých sa rozhodnem vstúpiť. Odvážne vojdem hlavným vchodom. Stačí, keď vojdem raz – na môj účel to posluží. Dnes popoludní sa spolu pôjdeme prejsť do Hyde Parku, Alice – samozrejme, vtedy, keď tam chodí čo najviac ľudí. Počasie je dobré a objaví sa tam celá smotánka, aby videla a aby videli aj ju. Oblečiem si čierne šaty a čierny čepiec so závojom. Predpokladám, že ma poznajú skôr podľa povesti než podľa tváre – už je to dobrých pár rokov, čo som tu bola naposledy. Ale zatiaľ radšej nerisikujem, lepšie bude, keď ma nespoznajú hneď.“

Alice si vzdychla, oprela sa na stoličke, iba krútila hlavou.

„Dovoľte, aby som vo vašom mene napísala pokojný, zmierlivý list lordovi Pagetovi,“ navrhla. „Nemal právo vyhnať vás z Carmel Housu, Cassie, keď sa tam rok po otcovej smrti rozhodol nasťahovať. Podmienky vašej manželskej zmluvy boli jasné. V prípade manželovej smrti ste mali dostať vdovský dom. A slušnú finančnú zábezpeku. Aj štedré výnosy z majetku. Za ten rok, čo tam býval, ste nedostali nič, hoci ste mu neraz písali a spýtovali sa, kedy sa právne otázky vyriešia. Možno tomu jednoducho nerozumel.“

„Nemá zmysel obrátiť sa naňho,“ odvetila Cassandra. „Bruce mi dal jasne najavo, že moju slobodu považuje za dostatočnú výmenu za všetko ostatné. Zo smrti jeho otca ma neobvinili, lebo neboli nijaké dôkazy, že som ho zabila. Ale sudca alebo porota ma môžu uznať za vinnú aj bez dostatočných dôkazov. A keby sa to stalo, obesili by ma, Alice. Bruce súhlasil s tým, že proti mne nevznesie obvinenie, ak odídem z Carmel Housu a nikdy viac sa nevrátim – a ak tam nechám aj všetky svoje šperky a nebudem si nárokovať na výnosy z majetku.“

Alice na to nemala čo povedať. Veľmi dobre to všetko vedela, zbytočne by sa hádala. Cassandra sa rozhodla vzdať bez boja. Za posledných deväť – teraz už desať – rokov za-

žila násilia akurát dosť. A tak sa rozhodla jednoducho odísť s priateľkami a uspokojila sa s tým, že je na slobode.

„Nebudem hladovať, Allie,“ vyhlásila. „Ani ty, Mary či Belinda. Postarám sa o vás. Ach, pravdaže, aj o teba, Roger,“ dodala a špičkou črievice poštekla psa po bruchu. Pes iba lenivo zavrtel chvostom a vystrčil tri a pol nohy do vzduchu.

Jej úsmev bol poznačený trpkosťou – ale potom sa jej na tvári mihol nežnejší výraz.

„Ach, Alice,“ prebehla cez izbu a klesla na kolená pri stoličke bývalej guvernantky, „neplač. Prosím ňu, neplač, to nezniesiem.“

„Nikdy som si nemyslela,“ vzlykala Alice do vreckovky, „že sa z vás stane kurtizána, Cassie. A nič iné nebudete. Titulovaná pros... titulovaná prosti...“ Nedokázala ani dopovedať to slovo.

Cassandra ju potľapkala po kolene.

„Bude to sto ráz lepšie než vydaj,“ vyhlásila. „Nevidíš to, Alice? Tentoraz budem mať ja moc v rukách. Budem môcť poskytovať alebo odmietať svoje služby, ako sa mi zachce. Ak sa mi ten muž nebude páčiť alebo ma rozladí, môžem ho poslať do čerta. Budem si môcť vyberať a robiť si, čo chcem, keď práve nebudem... no, pracovať. Bude to tisíc ráz lepšie ako manželstvo.“

„Netúžila som v živote po ničom inom, len aby som vás videla šťastnú,“ Alice potiahla nosom a osušila si oči. „To je túžba všetkých guvernantiek, Cassie. Sprostredkovane prežívajú šťastie svojich zverenkýň. Chcela som, aby ste vedeli, aké to je byť milovaná. A aby ste aj vy milovali.“

„Ja viem, aké je byť milovaná, ty trdlo makové,“ Cassandra si sadla na päty. „Viem, že ty ma ľúbiš, Alice. Belinda ma ľúbi... a myslím, že aj Mary. Aj Roger ma ľúbi.“ Pes pricupkal k nej a strkal jej ňufákom do ruky, aby ho pohladkala. „A ja zas ľúbim vás. Naozaj.“

Po lícach bývalej guvernantky stekali slzy. „Viem, Cassie,“

zaľňukala. „Ale dobre viete, ako to myslím. Úmyselne sa tvárite, že nerozumiete. Chcem vás vidieť zaľúbenú do dobrého muža, ktorý vás bude ľúbiť. A nedívajte sa tak na mňa. Ten výraz máte v posledných dňoch na tvári tak často, až by si niekto mohol myslieť, že ste naozaj taká. Ale ja dobre poznám tie vykrivené pery a pobavený úškrn, ktorý v skutočnosti vôbec nie je pobavený. Sú na svete aj dobrí muži. Môj otec bol jedným z nich a určite nebol jediný taký muž, Boh iste stvoril veľa dobrých ľudí.“

„No,“ Cassandra ju znova potľapkala po kolene, „možno si nevdojak vyberiem dobrého muža – najskôr bude len mojim ochrancom, ale potom sa do mňa šialene zaľúbi – vlastne nie šialene. Vášnivo sa do mňa zamiluje a ja sa zamilujem doňho, vezmeme sa a budeme žiť šťastne s tuctom detí na veky vekov amen. A ty okolo nich budeš môcť obskakovať a učiť ich, čo sa tvojmu srdcu uráči. Neodmietnem tvoje služby len preto, lebo máš vyše štyridsať a začínaš byť zábudlivá. Potom už budeš šťastná, Alice?“

Alice sa smiala cez slzy. „No, nemusel by to byť tucet detí,“ vyhlásila Alice. „Chuderka Cassie, veď by vás to úplne zničilo.“

Obe sa zasmiali a Cassandra vstala. „Okrem toho, Alice, nevidím dôvod, prečo by si mala šťastie prežívať len sprostredkovane. To je hrozné slovo. Vari je načase, aby si začala žiť vlastný život. A zažila aj lásku. Možno aj ty stretneš nejakého džentlmena a on si uvedomí, aký skvost našiel, zaľúbi sa do teba a ty doňho. Možno budeš žiť šťastne na veky vekov amen.“

„Len dúfam, že nebudem mať tucet detí,“ Alice sa zatvárala naoko zhrozene a obe sa znova rozosmiali.

Ach, v poslednom čase nemali veľmi príležitosť na smiech. Cassandre sa zdalo, že by na prstoch jednej ruky porátala, koľko ráz sa za posledných desať rokov rozveselila.

„Radšej už idem oprášiť svoj čierny čepiec,“ vyhlásila.

Stephen Huxtable, gróf Merton, si šiel zajazdiť do Hyde Parku so svojím druhostupňovým bratancom Constantinom Huxtablom. Bola to obľúbená hodina smotánky, a tak hlavnú cestu zaplnili koče všetkých možných veľkostí a tvarov. Väčšinou boli otvorené, aby cestujúci mohli dýchať čerstvý vzduch, obzerať sa dookola a prehodiť slovo-dve s cestujúcimi vo vedľajších kočoch alebo aj s chodcami. Na chodníčku pre peších ich veru bolo dosť. A bolo tam aj veľa jazdcov na koňoch. Stephen a Constantine boli dvaja z nich a šikovne sa prepletali pomedzi koče.

Krásny deň skorého leta! Na oblohe sa len kde-tu zjavil nadýchaný obláčik, aj ten návštevníkov parku iba ochránil pred páliacim slnkom.

Stephenovi ľudia neprekážali. Nikto nechodil do parku, aby sa ponáhľal. Ľudia tam vyšli, aby sa stretli so známymi, a Stephenovi, veselému, dobrosrdečnému mladému mužovi, sa to páčilo.

„Ideš zajtra na Megin bál?“ spýtal sa Constantina.

Meg bola jeho najstaršia sestra Margaret Penthornová, grófká zo Sheringfordu. Túto jar konečne prišli do mesta užiť si spoločenskú sezónu, keďže predchádzajúce dva roky ju zameškali. Prišli aj s novorodeným synom Alexandrom a dvojročnou Sarah, ako aj so sedemročným Tobym. Rozhodli sa čeliť starému škandálu, ktorý vypukol, keď Sherry utiekol z mesta s vydatou dámou a žil s ňou až do jej smrti. Niektorí ľudia ešte vždy verili, že Toby je jeho syn, ktorého splodil s pani Turnerovou – a Sherry aj Meg sa nenamáhali vyvieť ich z omylu.

Meg mala chrbtovú kosť – to na nej Stephen vždy obdivoval. Ona by sa určite nerozhodla skrývať v relatívnom bezpečí vidieka a nepostaviť sa zoči-voči svojim démonom. Sherry mu nikdy nerobilo problémy bojovať s démonmi a ani nežmurknúť. A keďže smotánka pred tromi rokmi neodolala zvedavosti a prišla na ich svadbu, teraz si považovala za povinnosť zúčastniť sa zajtra večer na ich bále.

Nedali by si ho ujsť ani za svet – zvedavosť bola silnejšou motiváciou ako nesúhlas. Smotánka chcela vedieť, ako ich manželstvo po troch rokoch funguje – alebo nefunguje.

„Samozrejme, nedal by som si ho ujsť ani za svet,“ vyhlásil Constantine a končekom bičika sa dotkol cylindra, lebo práve prechádzali okolo koča, v ktorom sedeli štyri dámy.

Stephen urobil to isté – všetky štyri dámy sa usmiali a kývli hlavou.

„To vôbec nie je samozrejmé,“ namietol. „Predminulý týždeň si nebol na Nessinom bále.“

Nessie – Vanessa Wallaceová, vojvodkyňa z Morelandu, bola prostredná zo Stephenových troch sestier a zhodou okolností vojvoda bol Constantinov prvostupňový bratanec. Ich matky boli sestry a synovia po nich zdedili tmavé vlasy a grécke črty, takže vyzerali skôr ako bratia než bratanci, takmer ako dvojčiky.

Constantine naozaj neprišiel na Vanessin a Elliottov bál, hoci sa práve zdržiaval v meste.

„Nepozvali ma,“ pobavene pozrel na Stephena. „A nešiel by som tam, ani keby ma pozvali.“

Stephen sa zatváril ospravedlňujúco. Bol tak trochu na výzvedách a Con si to zrejme uvedomoval. Stephen vedel, že Elliott a Constantine sa spolu málokedy rozprávajú – hoci vyrástli len pár kilometrov od seba a v detstve aj v ranej mladosti boli blízkymi priateľmi. A keďže Elliott sa nerozprával so svojím bratancom, nezhovárala sa s ním ani Vanessa. Stephen o tom často uvažoval, ale nikdy sa na to nespýtal. Rodinné spory bývajú väčšinou hlúpe a ťahajú sa dlho potom, keď by sa všetci mali vybozkávať a udobriť.

„Prečo vlastne...?“ začal.

Vtedy pri nich zastal so svojím dvojkolesovým kočom Cecil Avery a jeho spolucestujúca lady Christobel Foleyová sa tak nakláňala na vratkom sedadle, až to vyzeralo nebezpečne, a to len preto, aby sa na nich srdečne usmiala a zakrútila nad hlavou parádnym čipkovým slnečníkom.

„Pán Huxtable, lord Merton,“ prebehla pohľadom po Conovi a napokon spočinula zrakom na Stephenovi, „nie je dnes krásny deň?“

Niekoľko minút sa skutočne bavili o tom, ako je dnes krásne, a obaja ju požiadali o tanec na zajtrajšom bále, keďže jej mama sa len nedávno rozhodla, že radšej pôjde tam než na večeru s Dexterovcami, ako pôvodne plánovala, lady Christobel však už medzitým takmer každému povedala, že neprijde, a tak sa veľmi bála, že nebude mať tanečných partnerov, samozrejme, okrem drahého Cecila, ktorý bol odnepamäti jej sused na vidieku, a preto, chudák, nemal na výber, len ju galantne vyzvať do tanca, aby nezostala čakankou.

Lady Christobel málokedy rozdeľovala svoju verbálnu komunikáciu do viet. Človek sa musel veľmi sústrediť, ak chcel sledovať, čo vlastne hovorí, hoci zvyčajne stačilo zachytiť slovo či výraz a prikyvovať. No bolo to pekné dievča a Stephenovi sa páčila.

Musel si však dávať veľký pozor, aby to nedal najavo príliš okato. Bola to skutočne dobrá partia. Najstaršia dcéra bohatého a vplyvného markíza z Blythesdalu mala osemnásť rokov, tento rok ju uviedli do spoločnosti a túžila si nájsť manžela hneď v prvú sezónu, podľa možnosti prv než jej rivalky. Pravdepodobne sa jej to aj podarí – ak ju niekto chcel nájsť na veľkej spoločenskej udalosti, stačilo sa vydať smerom, kde bola najväčšia tlačnica džentlmenov, a ona určite stála v ich strede.

Ona si však robila zálusk na Stephena, tak ako jej mama. Veľmi dobre si to uvedomoval. Patril medzi najlepšie partie v Anglicku a tento rok sa ženy rozhodli, že nastal čas, aby sa usadil, vybral si nevestu, založil rodinu a vôbec, splnil si všetky povinnosti urodzeného muža. Stephen si to uvedomoval. Mal dvadsaťpäť rokov a podľa všetkého po posledných narodeninách prekročil neviditeľný prah a prešiel od nezodpovednej mladosti k stabilnej mužnosti.

Lady Christobel nebola jediná mladá dáma, ktorá sa mu

zaliečala, a jej matka nebola jediná matka, ktorá sa rozhodla uloviť ho pre svoju dcéru.

Stephenovi sa väčšina dám, ktoré poznal, páčila. Rád sa s nimi rozprával a tancoval, sprevádzal ich do divadla, jazdil v koči alebo chodil na prechádzky do parku. Nevyhýbal sa im, ako to robili mnohí urodzení muži, ktorí sa báli, že sa chytia do pasce. Ale na ženie niebol pripravený.

Ani trochu.

Veril v lásku – romantickú lásku. Určite sa neožení, ak ku svojej nastávajúcej nebude cítiť hlbokú lásku a nebude si istý, že aj ona prechováva podobný cit k nemu. Ale jeho titul a bohatstvo akoby stáli v ceste tomuto zdanlivo skromnému snu. A jeho výzor takisto, i keď to smrdelo samochválou. Uvedomoval si, že ženám sa zdá pekný a príťažlivý. Ako môže nejaká žena prekonať všetky prekážky a chápať ho? Ako ho môže ľúbiť?

Dúfal len, že aj bohatý gróf má nádej nájsť lásku. Jeho sestry, dokopy tri, ju našli, hoci všetky tri manželstvá mali dosť neistý začiatok.

Možno raz niekde nejako nájde aj on lásku.

Medzičasom si užíval život – a vyhýbal sa manželským pasciam, ktoré sa mu do cesty stavali čoraz častejšie a až príveľmi dobre ich poznal.

„Mám dojem,“ poznamenal Constantine, keď sa pohli ďalej, „že tá mladá dáma by celkom rada vypadla z toho koča, Stephen, keby si bola istá, že budete stáť nablízku a chytíte ju do mužného náručia.“

Stephen sa zachechtal. „Chcel som sa vás spýtať, čo je medzi vami a Elliottom – a Nessie? Tie nezhody sa ťahajú, odkedy vás poznám. Čo ich spôsobilo?“

Poznal Cona osem rokov. Elliott bol vykonávateľom poslednej vôle zosnulého grófa Mertona a prišiel Stephenovi oznámiť, že titul so všetkým, čo k nemu patrí, pripadol jemu. Stephen vtedy žil v malom domci v dedinke Throckbridge v Shropshire. Elliott, vtedy vikomt Lyngate, teraz vojvoda

Moreland, bol štyri roky Stephenovým poručníkom, až kým nedosiahol plnoletosť. Elliott chodil k nemu do Warren Hallu, čo bolo Stephenovo hlavné sídlo v Hampshire. Con tam takisto strávil istý čas – bol to jeho domov. Bol starším bratom grófa, ktorý zomrel vo veku šesťnásť rokov. Bol najstarším synom grófa a narodil sa skôr ako jeho brat, nemohol sa však stať dedičom, lebo prišiel na svet dva dni predtým, čo sa jeho rodičia zosobášili, a teda ho pokladali za nelegitímneho syna.

Stephenovi bolo od začiatku jasné, že Elliott a Con sa nemajú radi. Ba čo viac, videl, že medzi nimi vládne doslova nepriateľstvo, niečo sa medzi nimi stalo...

„Na to sa musíte spýtať Morelanda,“ odpovedal mu Constantine na otázku. „Mám dojem, že to nejako súvisí s tým, že je namyslený somár.“

Ale Elliott nebol namyslený – a nebol ani somár. No vždy keď musel stráviť chvíľu v Constantinovej spoločnosti, bol celý meravý.

Stephen ďalej nepátral. Con mu určite nepovie, čo sa medzi nimi stalo, mal právo strážiť si svoje tajomstvá.

Con bol v skutočnosti tak trochu hádankou. Hoci k Stephenovi aj k jeho sestrám sa vždy správal priateľsky, oplýval aj istým šarmom a vždy mal naporúdzi úsmev, pôsobil tak trochu zachmúrene. Po bratovej smrti si kúpil vlastný dom kdesi v Gloucestershire, ale nikoho z nich tam nikdy nepozval – ani nikoho zo Stephenových známych. A nikto nevedel, ako si mohol takú kúpu dovoliť. Otec mu bezpochyby zanechal nejaké peniaze, ale že by mu odkázal až toľko, aby si mohol kúpiť veľký majetok?

Samozrejme, Stephen sa do toho nemal čo starať.

No predsa len rozmýšľal, prečo sa k nemu Constantine správa vždy tak priateľsky. Stephen a jeho sestry boli úplne cudzí ľudia, vtrhli do jeho domova a vyhlásili ho za svoj. Stephen získal titul grófa Mertona, ktorý ešte pred pár mesiacmi nosil jeho brat a predtým jeho otec. Ten titul by patrila

Conovi, keby sa narodil o tri dni neskôr alebo keby sa jeho rodičia vzali o tri dni skôr.

Nemal by byť zatrpknutý? Možno ho dokonca mohol aj nenávidieť. Nemal by byť stále zatrpknutý?

Stephen často premýšľal, čo chodí Conovi po rozume, no nevyjadruje to slovami ani činmi.

„Musí jej byť horúco ako v pekle,“ poznamenal Constantine, keď sa zastavili, aby prehodili pár zdvorilých slov so skupinou mužov. Kývol smerom k chodníku naľavo.

Prechádzalo tadiaľ dosť ľudí, ale nebolo ťažké uhádnuť, koho má Con na mysli.

Stál tam hlúčik dám elegantne oblečených vo veselých letných farbách. Pred nimi kráčali dve iné dámy – jedna v decentných šatách hrdzavej farby, ktoré by sa možno skôr hodili k jeseni, a druhá v čiernych vdovských šatách – v čiernom od hlavy po päty. Čierny závoj mala taký nepreniknuteľný, že jej vôbec nebolo vidieť tvár, hoci stála iba desať metrov od nich.

„Chuderka,“ vzdychol Stephen, „zrejme len nedávno stratila manžela.“

„A zdá sa, že v dosť mladom veku,“ podotkol Constantine. „Rád by som vedel, či je v tvári rovnako pekná ako postavou.“

Stephena najväčšmi priťahovali veľmi mladé dámy, v drierku štíhle ako prútik. Keď občas premýšľal o manželstve, vždy si predstavoval, že si bude hľadať manželku medzi čerstvými debutantkami a bude to mladá dáma, ktorá sa mu bude nielen páčiť, ale bude ju aj obdivovať a ľubiť. Mladá dáma, ktorej nepôjde len o jeho titul a bohatstvo, ale bude ho chcieť spoznať a bude ho ľubiť takého, aký je.

Táto smútiaca vdova sa k jeho ideálu vôbec nepribližovala. Nezdalo sa mu, že by bola práve v rozpuku mladosti. Jej postava pôsobila priveľmi zrelo. Krásna postava, len čo je pravda, hoci vdovský odev nebol šitý tak, aby zvýrazňoval jej vnady.

Zrazu ho nečakane zaplavil príval túžby a úprimne sa za to zahanbil. Aj keby nebola celá v čiernom, bol by sa hanbil. Zvyčajne nevrhal žiadostivé pohľady na neznáme ženy ako mnohí jeho rovesníci.

„Dúfam, že sa v tej horúčave neuvarí,“ poznamenal. „Ach, vidím prichádzať Kate a Montyho.“

Katherine Finleyová, barónka Montfordová, bola Stephenova najmladšia sestra. Naučila sa jazdiť pred piatimi rokmi, keď sa vydala, a teraz sedela na koni a usmievala sa na oboch. Monty takisto.

„Prišiel som sem, aby si môj kôň dobre zacválal,“ povedal lord Montford namiesto pozdravu, „ale to sa mi sotva podarí, čo poviete?“

„Ach, Jasper,“ vzdychla Katherine, „to predsa nie je pravda! Prišli ste sem, aby som sa všetkým ukázala v novom klobúku, ktorý ste mi predpoludním kúpili. Nie je parádny, Stephen? Nezdá sa vám, Constantine, že vyniknem medzi všetkými dámami v parku?“ Zasmiala sa.

„Mne sa zdá, že to pero by mohlo byť smrtiacou zbraňou,“ poznamenal Con, „keby sa neprehýbalo až pod bradu. Ten klobúk je skutočne mimoriadne slušivý. A vynikli by ste medzi ostatnými dámami, aj keby ste mali na hlave kýbeľ.“

„Dofrasa, Con,“ vzdychol Monty, „kýbeľ by ma vyšiel lacnejšie než ten klobúk. Ale ešte nie je neskoro.“

„Je skutočne krásny, Kate,“ uškrnul sa Stephen.

„Ale ja som sem neprišiel predvádzať nový klobúk,“ namietol Monty. „Chcem sa predviesť s dámou, ktorá ho má na hlave.“

„To sa mi teda podarilo,“ zasmiala sa Kate. „Podarilo sa mi vymámiť kompliment od všetkých troch. Idete zajtra na Megin bál, Constantine? Ak áno, trvám na tom, aby ste si so mnou zatancovali.“

Stephen pri nich úplne zabudol na vdovu v čiernom s vlnavými krivkami.

CASSANDRE NETRVALO DLHO, kým sa dozvedela o bále lady Sheringfordovej. Stačilo sa poobzerať po Hyde Parku a veľmi rýchlo uvidela veľkú skupinu žien – bolo ich päť –, ktoré sa spolu prechádzali a vzrušene zhovárali.

Cassandra priviedla Alice k nim, potom kráčali kúsok pred nimi a počúvali ich.

Dozvedela sa všeličo, čo netúžila vedieť, o tom, aké čepce sú v móde tento rok a kto v nich dobre vyzerá, ale aj kto v nich pôsobí tak hrozne, že by dáme urobili veľkú službu, keby niekto nabral odvahu a povedal jej to. Dozvedela sa o milých šibalstvách ich detí – a každá akoby sa usilovala tromfnúť ostatné. Cassandra mala podozrenie, že tie šibalstvá sú milé iba preto, lebo ich obeťami boli opatrovatelky alebo guvernanky, a nie ich matky. Zdalo sa jej, že každé jedno z tých detí bolo rozmazané až strach.

Ale nakoniec únavný rozhovor priniesol ovocie. Tri dámy z tej skupinky plánovali navštíviť bál lady Sheringfordovej, ktorý sa mal konať zajtra večer v dome markíza Claverbrooka na Grosvenor Square. Všetkým sa to zdalo zaujímavé, lebo starý markíz žil dlhé roky utiahnuto a až pred tromi rokmi konečne vyšiel z domu a zúčastnil sa na svadbe svojho vnuka. Odvtedy ho nevideli. A predsa sa má v jeho dome konať bál.

Povrávalo sa – ako sa Cassandra dozvedela, hoci ju to vôbec nezaujímalo –, že starý pán trávi veľa času na vidieku s vnukom a s právnickatami. A manželke jeho vnuka sa podarilo vylákať ho z ulity.

Bál lady Sheringfordovej v dome Claverbrookovcov na Grosvenor Square, pripomínala si Cassandra v duchu dôležité detaily rozhovoru a usilovala sa nevšímať si nepodstatné.

Tri zo spomínaných dám sa chystali na ten bál, hoci ani

jednej sa, samozrejme, nechcelo. Zdalo sa im nepochopiteľné, že taká úctyhodná dáma ako lady Sheringfordová bola ochotná vydať sa za grófa, ktorý sa pred pár rokmi zachoval tak šokujúco, že slušní ľudia by sa mu mali obrátiť chrbtom.

Bože dobrý, veď on mal dokonca dieťa s tou hroznou ženskou, ktorá opustila svojho zákonného manžela a utiekla s ním – a to v deň, keď sa mal oženiť so sestrou jej manžela. To bol skutočne škandál nad škandály.

Ale tie tri napriek tomu na ten bál pôjdu, pretože naň idú aj ostatní. A boli zvedavé, ako sa darí tomu manželstvu. Vôbec by ich neprekvapilo, keby sa po troch rokoch ukázalo, že je neudržateľné. Hoci gróf a jeho manželka sa zrejme budú usilovať počas bálu tváriť, akoby sa mali ktovieako radi.

Dve dámy na ten bál nešli. Jedna z nich mala čosi dohodnuté už skôr, ako im s úľavou oznámila. Druhá by neprekročila prah domu, v ktorom je gróf Sheringford, ani keby mu všetci ostatní boli ochotní odpustiť a zabudnúť. Nešla by tam, ani keby jej za to ponúkali tisíce. Ale veľmi ju hnevalo, že jej manžel odmietal chodiť na bály, keď vedel, ako rada tancuje.

Čoraz lepšie a lepšie, pomyslela si Cassandra. Grófká Sheringfordová žije v tieni grófovej povesti – bol známy ako zhýralec. Zdalo sa jej nepravdepodobné, že niekoho pošlú preč odo dverí, aj keď nebude mať pozvánku. Hoci grófova povest' podľa všetkého viac ľudí priláka, než odstraší, pretože zvedavosť bola jedným z hlavných hriechov smotánky – a pravdepodobne celého ľudstva.

Tak teda pôjde na bál Sheringfordovcov. Mal sa konať na druhý večer. Čas hral dôležitú úlohu. S peniazmi vystačí akurát na zaplatenie nájomného na budúci týždeň a jedla na dva týždne. A potom nastane desivé prázdno, keď peniaze budú odchádzať, ale nijaké nebudú prichádzať.

Navyše sa musí postarať o strechu nad hlavou a jedlo nielen pre seba, ale aj pre ženy, ktoré sú na ňu odkázané.

Alice ticho, nespokojne kráčala po jej boku. Len čo sa ocit-